

Fædrelandet, og de kunne derfor heller ikke være faste Arbeidere eller edsvorne Arbeidere og Funktionærer paa Holmen. Der kommer Marineministeren og Krigsministeren, forsaavidt han er enig med ham, og Regjeringen, forsaavidt denne Skrivelse, hvad jeg antager, er vedtaget i Statsraadet — (Marineministeren: Nei) . . . dog ikke, ja, saa tage vi det ikke i større Udstrækning, end det har. Der, siger jeg, komme de ind paa en Glidbane. De sige, dermed indirekte, logisk sluttet: „Socialdemokraterne ere Rigssjender“. Have vi ikke haft nok deraf i vort Naboland, og hvorledes har det der hjulpet, at man stemplede omtrent Halvdelen af Landets Befolkning som Rigssjender, omtrent den samme Halvdel, som i mange Egne leverer de fleste Arme til Fædrelandets Forsvar og de fleste Penge — ifølge den Betragtning, at mange Bække smaa gjør en stor Na — ind i Statskassen. Hvad har det nu hjulpet Nabolandet, at det har dannet Undtagelsesregler og etableret Rigssjender blandt Statsborgere, der bøte sig for Statens Love, og hvis de ikke gjøre det, tilvisse ogsaa blive straffede efter Undtagelseslove? Som ved alle andre Religionsfølgelser, saaledes have de ogsaa ved denne politiske Religionsfølgelse opnaaet lige det modsatte Resultat af det, de vilde. De have bragt de Forfulgtes Antal til at vore, ikke blot fordi det virker styrkende at blive forfulgt uretfærdig, men ogsaa fordi Mange slutte sig til de uretfærdig Forfulgte. Naar Borgerne ere stillede under samme Straffelovgivning, samme Skattelovgivning, samme Bærnepligtslovgivning, og naar man af dem forlanger de samme Byrder og de samme Pligter paa alle Omraader, saa er det mig ubegribeligt, at man af Hensyn til theoretiske Betragtninger vil stille dem saaledes, at de, der have en anden Anskuelse om en fremtidig ved Lov gennemført Ordning af Statsforholdene og Folkenes indbyrdes Forhold — der er Meget, der skal ordnes — skulle staa i en Klasse som Rigssjender, Kongens og Fædrelandets Fiender, medens alle Andre staa i første Klasse. Nu siger den høitærede Marineminister, at han vil undtage Venstremænd; men dem undtager den offentlige Presse, Høires Presseorganer, jo i Reglen ikke. De sige i Reglen, at Venstremænd og Socialdemokrater ere Hip som Hap, Venstremænd ere ogsaa Socialdemokrater. Det skulde undre mig, om man ikke her kom til det samme Resultat som i Tydskland, at de Liberale, de, der overhovedet ikke ere med Regjeringen, ogsaa ere Rigssjender, fordi de staa selvstændig overfor den. Jeg vilde ønske, som jeg sagde, at dette var streift;

thi det er første Gang, at jeg fra Statens Side har set et Forsøg paa at dele Statens Borgere i to Klasser: i første Klasse Folk, der ere med Konge og Fædreland, og i anden Klasse Folk, der ere Rigssjender. Jeg tror, at hverken Kongen eller Fædrelandet eller vi selv paa den ene eller den anden Side kunne være tjente med selv blot et lempeligt Forsøg paa denne Deling. Jeg tror nu heller ikke, at denne Deling i mindste Maade er saglig, politisk eller statsretlig begrundet ved de Betragtninger, den ærede Minister har fremsat; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg skal saa slutte, som jeg begyndte, med at anbefale at stemme for den ærede Ordfører for Flertallets (Holstein) Forslag, idet jeg er aldeles enig i Indholdet, selv om jeg kunde have ønsket, at man var gaaet noget videre. Jeg skal ikke stille Forslag i den Retning, men skal endnu kun tillade mig at gjøre en enkelt Bemærkning. Jeg er enig med den ærede Ordfører for Forespørgerne i, at det umiddelbart efter et Valg at afstedige Arbeidere, fordi de have været Stillere for en valgt Rigsdagsmand, altsaa med Anthyndning af, at de ikke kunne forblive i deres Stilling, fordi de ere Socialdemokrater, i Virkeligheden er at nærmest sig Bestemmelsen om at frænte og antaste Valgfriheden. Det er ikke Bold, men er det dog ikke en Trusel, der gaar i den Retning, naar de faae at vide: Vil Du bevare dit Brød, skal Du stemme, som Ministeren vil? Det er det, Dagsordenen misbilliger, og jeg siger, at det er dens Hovedpunkt. Turde jeg ikke med Formandens Tilladelse oplæse det vedkommende Par Sætninger af Straffeloven: „Den, som ved Bold eller Trusel om Bold antaster Valgfriheden enten ved at forhindre Nogen i at udøve sin Valgret til nogen af de Lovgivende Forsamlinger eller ved at tvinge ham til at stemme paa en vis Maade, straffes med Forbedringshusarbejde eller Fængsel.“ Nu siger jeg: Man tvinger ham ikke til at stemme paa en vis Maade denne Gang, fordi han har stemt; men det er Noget i Retning af at tvinge ham til ved det følgende Valg at stemme paa en vis Maade. Det fastholder jeg, og derfor kan jeg ikke skjønde rettere, end at i alt Fald det, der staar her i denne Dagsorden, er overmaade betimeligt.

Ving: Jeg vil blot tillade mig at sige nogle Ord, nærmest til det ærede Medlem fra Frederiksborg. Jeg maa maaske affurat berøre det, siden det nu et Par Gange er kommet frem her i Salen. Der er fra det ærede Medlems Side gjort Forsøg paa at sige, at det, vi i de sidste Dage